

בעוהשי"ת

קְרָבָה אֶל
נַפְשֵׁי גְאֻרָה

פרשת פינחס תשפ"ד • גליון נ"ו

♦ קידוש של קנאות ♦

♦ קדושת ימי בין המצרים ♦

♦ המחורה לא נאבדת!!! ♦

♦ ידיעה ובחירה ♦

תוכן העניינים

ג	מאמר הכנה לקידוש
ז	לחיות עם הזמן
י	סיפורי מעשיות
יב	התבוננות בספר התניא

להארות והערות, לקבלת החוברת בדוא"ל
ולהפצת הגליון באזור מגוריכם לזיכוי הרבים:
ר' יחיאל יהושע פרישמן: 052-766-2543
k7662543@gmail.com

עריכה וכתיבה:
ר' פנחס גרינבאום: 052-7694649

עיצוב ועימוד:
גפנים - 052-7648003 cmg9090@gmail.com

מאמר הכנה לקידוש
מבאר אך כל יהודי שותף ממש להקב"ה במעשה בראשית

קידוש של קנאות

לכל אחד יש שלב במהלך ימי ילדותו בו הוא חלם לקבל כנפיים ולעוף באוויר כמו ציפור... בשביל חלומות ילדות זה בסדר גמור, אבל כשמדובר באנשים בוגרים שעדיין חולמים חלומות מעין אלוף זה כבר יכול להיות ממש בעיה...

כלפי מה הדברים אמורים? מדי שבת בשבתו מתכבדים אנו לקדש על היין, ובכך להעיד על מי שברא שמים וארץ. כמובן שלמינוי נכבד זה לוקחים את מי שראוי לכך. והרי עדי הקידושין בחופה צריכים להיות יראים ושלמים, אפילו עוד יותר מהרב מסדר הקידושין. צצות אפוא ועולות מחשבות: מי אני ומה חיי שאוכל להעיד על מעשה שמים וארץ? וכי כשר אני לעדות נשגבה שכזו? והרי מי כמוני יודע שמעשיי במהלך השבוע לא תמיד תאמו ממש את הגדת העדות הזו שאני אמור להעיד כעת. שלא לדבר על כל אותם מעשים שמהווים במוצהר סתירה גמורה לאותה עדות על מציאותו ויחידותו של ה' יתברך

ואין מדובר דווקא על עוונות ופשעים חלילה, אלא גם המצוות שכן עשיתי, כיצד הם נעשו? האם בלימוד התורה אני זוכר שאני עוסק כעת בחכמתו יתברך ממש?! האם אני מרגיש שהקב"ה יושב ושונה כנגדו?! האם תפילתי נערכת בתחנונים ובקרבת ה' כעומד לפני המלך וכבן המתחטא לפני אביו, או שמא דומה היא תפילתי יותר לתינוק הבורח מבית הספר?!

אמת ויציב, אני מלא וגדוש ברצונות טובים ובהשתוקקות להיות טוב, אבל האם הרצון הטוב מספיק כדי להיות עד כשר להעיד על מציאות ה'?! גם אם אשתדל להתחזק ולהאמין שעל ידי הקדוש

יימחלו לי כל עוונותיי, אבל הרי אני צריך לכל הפחות להאמין שאכן שייך שאני אשתנה ואתהפך לטובה במשך השבוע הבא. האם אכן יש לי תקווה שאשתנה אי פעם? שמא זהו וחלקי בחיי ודי בזה???

מתגנבת מחשבה סוררת: נו ניחא, אין ברירה מוכרחים לעשות קידוש, אעשה זאת אפוא בחיפזון כהרף עין, כמתעסק וכלאחר יד...

אבל נשאל נא את אותו יהודי יקר: אכן, מצבך טעון שיפור. אכן רחוק אתה מאוד ממה שמבוקש ומצופה ממך, וקשה עד מאוד לדמיין אותך מתהפך מן הקצה אל הקצה. אבל אמור נא לי, האם העלית אי פעם על דעתך שיוכל לוי להפוך לכהן? הרי זהו דבר שאינו מתקבל כלל על הדעת! הלא כן? והנה בפרשת השבוע אנו לומדים על דבר כזה שקרה במציאות! פנחס הלוי, הפך זכה לכהונה! לו ולזרעו עד העולם!

ובכן, מה רוצה התורה ללמד אותנו בכך? האם עלינו להתחיל לשגות בדמיונות שווא כמו אותו ילד שחולם לעוף כמו ציפור? פשיטא שלא! אז מה כן? איך אנחנו כן יכולים לזכות לדברים שהם למעלה מהשגותינו לכאורה?

התשובה היא: על ידי קנאות דקדושה! כי הנה אמנם מסתבר מאוד שלפנחס היו שאיפות מאז ומתמיד לזכות להיות כהן לה' יתברך, אבל בוודאי שהוא לא חשב שהוא אכן הולך להפוך להיות כהן. אבל מה שדחף אותו לעשות את אשר עשה, היה דבר אחד: קנאת ה' צבקות!!! אני רואה דבר שגורם צער לשכינה הקדושה, ואני עושה את מה שביכולתי לעשות כדי להשיב את כבוד ה' למקומו, גם אם זה יהיה למעלה מכוחותיי!

כלומר, גם מה שלפי עניות דעתי נראה כדבר שהוא למעלה ממה שאני ראוי לו, גם את זה אעשה! ולא בגלל שאני חושב שאני ראוי לכך, אני לא כמו אותו ילד קטן שקופץ מגובה רב מתוך דמיון שיצמחו לו כנפיים והוא יוכל להתחיל לעוף... דמיונות מעין אלו, עלולים לגרום נזקים בלתי הפיכים ח"ו. הדמיון כביכול השגת מדרגות שהם למעלה ממדרגתך האמתית, סכנה רבה טמונה בהם!

מה כן? על היהודי מוטלת החובה לעבוד את ה' בלי לחשוב על המדרגה של עצמו כל ועיקר! פשוט לקנא את קנאת ה' למען כבודו באהבה. לרצות בכל לב שכבוד ה' ימלא את כל הארץ!

וכאשר היהודי נוהג כך בקנאות דקדושה למען כבוד ה' בלבד, הנה יתכן שפתאום יאירו עליו מלעילא הארות שלא היה ראוי אליהם עד הנה. פתאום נראה את אותו יהודי שהיה כל כך רחוק מכל ענייני קדושה, והנה מתגלית בו הנשמה היתירה בשבת קודש בכל תוקפה, מעין הא דאיתא על פנחס שהתעברו בו נשמות נדב ואביהו בשעה שמסר נפשו על כבוד ה'. וכמו כן פתאום מתעוררת בקרבו אש של תשוקה והתלהבות לעבודת ה' למעלה ממדרגתו הרגילה. וכל זה בתנאי שאכן כל כוונתו היא רק לכבוד ה' יתברך.

שבת קודש! עומד לו היהודי וחושב בלבו: ריבוננו של עולם! הרי אתה בראת את כל העולם, והנה אין מי שמכיר בזה בכלל! גיוואלד!!! ולא זו בלבד, אלא גם אני בעצמי לא הכרתי באמת הזו כל ימות השבוע. אקומה נא אסובבה בעיר בשווקים וברחובות אחפש אי מי שיקום ויעיד על האמת הפשוטה והנוראה הזו, ואין איש!! אין מי שמוכן לעמוד ולהעיד על כך! במקום שאין אנשים, אשתדל אני להיות איש! ולמרות שאני בכלל לא ראוי ולא מתאים לעדות זו, אבל אקנא לשמך הגדול והנורא ואפתח אני את פי בקול רם וברור להעיד על מציאותך ויחידותך!

מה יהיה אחר כך? האם אזכה להינצל מכל המקטרגים שירצו לבלעני נפש? האם אזכה לנס כמו שזכה פנחס בעת קנאתו את קנאת ה'? כל זה אינו מענייני עכשיו, כעת בוער בקרבי כבוד שמים ותו לא מידוי!!!

העדות נאמרת, אתה פותח את עיניך, והנה אתה חי!!! הקב"ה קיבל באהבה את מנחת הקנאות שלך, והנה אתה זוכה לכהונה! סעודת שבת אשר כמבואר בספה"ק כמוה כעבודת המקדש ממש, כאשר כל פרט מהסעודה מכוון כנגד אחת מהעבודות שבמקדש. לחם משנה,

כנגד לחם הפנים. בשר כנגד הקרבנות, מה שבימות השבוע רק ת"ח רשאים לכך, כעת גם אתה זכאי. יין לנסכים, ואפילו מנה מסעודת הלוויתן בדגים.

ואמנם אין אתנו יודע עד מה, ואין לנו שמץ של השגה עד היכן הדברים מגיעים, ולכן מקדימים לשורר הפיוט 'אתקינו סעודתא' בו אנו מפרטים את התיקונים הנפלאים שנעשים בכל חלק מחלקי הסעודה.

יש בנותן טעם להביא כאן את דברי קדשו של הרה"ק מרוז'ין זיע"א, אשר כל יהודי מקבל נשמה יתירה, אלא שישנם כאלו שמטביעים אותה באטריות של המרק... הגם שאיננו משיגים את עומק דיבורי הצדיקים, אבל שמא יש לרמוז בדבריו אזהרה, לבל יסבור האדם שמאכלי השבת הינם דברים של מה בכך, כי עלול הוא חלילה לטבוע ולאבד את כל הקדושה הטמונה בהם. מה שאין כן אם ידע ויאמין בקדושה הנשגבה שיש בכל אחד ממאכלי השבת, הרי הוא יכול להמשיך מקדושתם לכל ימות השבוע.

אכן גם אם חלילה כבר איבד את מה שנתנו לו, תמיד יוכל לחזור ולקבל הכל בחזרה. והעיקר הוא כאמור לעבוד את ה' בבחינת קנאת ה' צבקות, בלי לחשוב מאומה על המעמד והמצב שלי עצמי בעבודת ה'!

[וראה בהרחבה במאמר על סיפורי מעשיות].

לרחיות עם הזמן

קדושת ימי בין המצרים

צדיקי הדורות גילו לנו בקדשם כי ימי בין המצרים מכוונים כנגד הימים הקדושים שבכל השנה, וכן כנגד כ"א הימים שבין ראש השנה לשמיני עצרת.

למשמע דברים אלו צפה מיד השאלה: אם אכן כה גדלה קדושתם של ימים אלו, מדוע אפוא היא כל כך נסתרת? למה הם ימי אבלות ודין, ואין בהם מצוות מיוחדות שיסייעו בעדנו להמשיך את הקדושה שגנוזה בהם? ובכלל, אם אכן אין לנו עבודה מיוחדת בשביל לגלות את קדושת הימים, למאי נפקא מיניה אם כן לדעת על כך שהם ימים קדושים?

הדבר דומה למי שמחזיק בידו כרטיס שזכה בהגרלת ענק, אבל אין לו דרך לממש את הזכיה הגדולה כיון שהוא נעול בחדר סגור... כזו היא ההרגשה בימים אלו, מספרים לנו שגנוזה בהם קדושה גדולה, ולכאורה לא נותנים לנו את הדרך להגיע אליה, ואדרבה, ההנהגה בימים אלו לכאורה אינה תואמת את קדושת הימים הפנימית.

אכן לכשנתבונן במהותם של הימים, נגלה שהיא הנותנת, ודווקא הנהגת האבלות בימים אלו, מסוגלת לרומם אותנו לקדושה עליונה.

הנה נצטוונו על כל מיני הלכות אבלות בימי בין המצרים, וכמובן לכל אחד שאין כאן ענין להראות כביכול עצובים בעוד הלב רחוק מכך. יש כאן יעד מסוים שצריכים להגיע אליו,

ולשם כך צריכים להיות ממוקדים בו היטב. כשם שכל אחד מבין שמחג הפסח אמורים לצאת עם מטענים של אמונה, ומחג השבועות עם קבלת התורה, ומראש השנה צריכים לצאת עם קבלת מלכותו יתברך. כך בדיוק גם מימי בין המצרים מצופה מאתנו שנצא עם אי אלו מטענים שילוו אותנו לכל השנה.

המתנה שאנו מקבלים משמים בימי אלו היא, הרצון, החשיבות וההערכה לבית המקדש ולהשראת השכינה!!! קיום ההלכות השייכות במים אלו, היא הדרך להגיע ולזכות לכך!

לדוגמא: במניעת שמיעת שירי שמחה אנו מראים שכהיום אין לנו שמחה אמיתית, וזאת למה? כיון שאין לנו השראת השכינה! ולא רק בית המקדש חסר לנו, אלא גם בכל עבודת ה' שלנו אין לנו את הדרך להרגיש את קרבת ה' בשלימות בעבודתנו. וכל זה נובע מחסרון בית המקדש.

הוא אומר, גם לי יש שייכות לבית המקדש ולהשראת השכינה! אם עד עכשיו לא ידעתי או שלא הפנמתי כראוי את הידיעה הזו, הנה בימים הללו אנו מחזקים את הקשר הפנימי שלנו להשראת השכינה. כי אם אני מחויב במנהגי האבלות, אות היא כי הדבר שייך גם אלי!

ידוע על מנהגים שונים שנהגו צדיקי הדורות בעניין תיקון חצות, יש שאמרוהו בחצות היום כדברי האר"י, או בחצות הלילה, ויש שלכל הפחות הזכירו בשעת חצות את ענין ציון וירושלים, או עכ"פ חלצו את מנעליהם. המכוון הוא על כל פנים לעשות איזשהו זמן להזכיר בו את חורבן בית המקדש באמירת 'על נהרות בבל' או לכל הפחות במחשבה.

הפעולות הללו יוצרות בנפש השתוקקות וגעגוע, ובמילא גם חיבור פנימי ונפשי עמוק להשראת השכינה בתוכנו. הקשר הזה שנוצר בלב, הוא זה שמסייע בידנו לזכות לקדושת המועדים והזמנים הבאים לקראתנו לשלום.

בימים אלו ישנם כוונות מיוחדות בתפילה מהאר"י הקדוש ז"ל, לא נכנס כאן לפרטיהם אבל הנקודה המרכזית של הכוונות בשלושת הברכות הראשונות היא לכוין למצוא את מציאות ה' בכל מקום, גם במקומות שהוא מאוד נסתר. ובזאת - מגלה האר"י הקדוש - מתקנים את כל מה שצריך לתקן בימים אלו וממתיקים את כל הדינים!

“
במניעת שמיעת שירי שמחה אנו מראים
שבהיום אין לנו שמחה אמתית, וזאת למה?
כיון שאין לנו השראת השכינה! ולא רק בית
המקדש חסר לנו, אלא גם בכל עבודה ה'
שלנו אין לנו את הדרך להרגיש את קרבת ה'
בשלימות בעבודתנו. וכל זה נובע מחסרון בית

“ המקדש

כלומר: על ידי שמאמין שה' נמצא כאן אתנו ומחפש למצוא כיצד שייך לעבדו יתברך גם בימים אלו מתוך ההפיכה, על ידי כן הריהו מנצל את הימים כראוי. ובזה גופא ממתיקים את כל הדינים, כי באמת אין רע יורד חלילה מלמעלה, אלא שכאשר לא יודעים להשתמש בימים הללו כראוי, הרי שצריכים שמירה מיוחדת ה"י. אבל באמת טובא גניז בגוויה. ה' יתברך יזכנו לקבל את קדושת הימים מתוך רחמים וחסדים מגולים.

הסחורה לא נאבדת!!!

להבין ולהכיל דרך עבודה שכזו, ומדמה בדעתו שאם אירע ומישהו איבד את הסחורה - את שלימות העבודה - הרי שהוא חלילה איבד את הכל.

אבל באמת, למרות שלכל עובד ה' ישנו וצריך להיות רצון חזק להצליח ולעלות מעלה מעלה על במתי העבודה, אבל הרצון הפנימי שצריך להוביל אותו צריך שיהיה רק קיום רצון ה' ולא הרצון להצליח הצלחות אישיות! ומעתה אם רצון ה' כעת הוא שישנו את הספינה ושכעת לא תהיה סחורה, אין סיבה להתבלבל! כי למרות שזהו דבר חשוב מאוד, אבל לא זה הוא העיקר!!! כי הרי לא באנו לכאן עבור עצמנו, אלא אך ורק עבור עבודתו יתברך!!!

זהו מיסודות החסידות שהנחיל לנו מרן הבעל שם טוב זיע"א וביתר שאת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א, אשר אי אפשר להיכנס לשערי עבודת ה' בטרם תתבהר ותתברר אצל היהודי

והם (הינו המלך ואנשיו) הציצו וראו שהספינה איננה ונבחרו מאד, ואמר המלך: הזהרו שלא להגיד לה פתאום, כי צערה יהיה גדול מאד על ספינה יקרה כזו (כי המלך לא היה יודע, שהיא בעצמה ברחק עם הספינה, והיה סבור שהיא עדין בחדרה), גם אולי תספר, שהמלך נתן לאחד את הספינה, רק ישלחו את שררה אחת מהבנות שרים הנ"ל להגיד לה ברחוקה. והלכו לחדר אחד ולא מצאו אדם, וכן לחדר שני וכן לכל האחד עשר חדרים, ולא מצאו אדם. והסכימו לשלח בלילה שררה וקנה להגיד לה. והלכו לחדרה, ולא מצאו אדם, ונבחרו מאד.

כפי שהורחב עד הנה, המעשה דנו עוסק ביהודי עובד ה' אשר עדיין לא נכנס בעומק העבודה להבין מהי עבודת ה' נקיה וזכה. וכאשר מתחילים ללמד אותו כי התכלית היא לעשות נחת רוח לה' יתברך, וכי רק זה מה שצריך להעסיק את מוחו בשעת העבודה. הנה בראשית דרכו הוא טרם מסוגל

רק את הגדולים במעלה, אלא גם את בנות השרים – האנשים הפשוטים – גם אותם מלמד הצדיק כיצד לזכות לעבודה תמימה אך ורק לעשות נחת רוח לה' יתברך. אלא שלא כל אחד מבין זאת, ובדרך כלל רגילים לקבל מכתבים הביתה, כלומר לראות את התוצאות שחור על גבי לבן, ואילו כעת אחרי שהתקרבו לצדיק, מפסיקים לקבל אגרות הביתה.

אביהם – דהיינו השכל והחכמה – מורגל להבין כל דבר בצורה ברורה, מה זכית, מה קנית, והנה כאן הוא אינו רואה כלום! וכאשר לא רואים כלום רוצים לשלול את המלך מתוך הבנה שהוא אינו עושה את תפקידו נאמנה להנהיג את העם כראוי.

דבר זה בא לידי ביטוי בתחושה של האדם שהוא חייב מיתה כביכול ואינו ראוי בכלל לעבוד את ה', כי אין לו כלום וידיו ריקות מכל טוב. משבר מעין זה תוקף את האדם לפעמים בשנת בחרותו ולפעמים אף בגיל ארבעים... מחשבות שראוי לשלוח אותו (פארשקו) למקום של חייבי מיתה, והוא כביכול מיותר בעולם. לאחר מכן הוא נרגע מעט ומסכים שהוא לא חייב מיתה אבל אינו ראוי להיות מלך.

אבל באמת כל זה הוא חלק מהתהליך שמוכיל לתיקון השלם!

נקודה זו. ואם לא הפנים עדיין ענין זה, בוודאי שיפול ממדרגתו! ואף אם יערוך עבודות נשגבות באש להבה, אין לעבודתו חשיבות אמיתית, כי הרי אין זה באמת לשם ה' יתברך. כאן בסיפור מעשה זה נלמד את הדרך להיכנס לעבודת ה' כראוי.

כי אליבא דהאמת לא יתכן מושג שכזה לאבד את העבודה! אלא שלפעמים נדמה כן לאדם כדי לעורר אותו להתאמץ ולהשקיע בעבודה יותר ויותר, כי אם הוא לא יתבלבל מכל מה שעובר עליו וממשיך בכל תוקף בעבודתו, על ידי זה הוא זוכה להיכנס לעבודת ה' באמת, במדרגות שהוא אפילו לא ידע מקיומן לפני שעבר עליו מה שעבר!

וְאֵיכָהוּן שְׁל הַבָּנוֹת שְׂרִים הַנְּל, שְׁהִיו רְגִילִים שְׂיַגְעוּ לָהֶם אַגְרוֹת זֶה מִזֶּה, וְעַתָּה רְאוּ שֶׁהֵם שׁוֹלְחִים אַגְרוֹת, וְאִין לָהֶם שׁוֹם אַגְרַת מְבִנְתֵיהֶם עֲמָדוֹ הַשְּׂרִים וְנִסְעוּ בַעֲצָמָן לְשֵׁם, וְלֹא מִצָּאוּ אֶת בְּנוֹתֵיהֶם. וְתָרָה לָהֶם מֵאָה וְאָמְרוּ לְשַׁלַּח אֶת הַמְּלָךְ (דִּהֵינּוּ לְמִקּוֹם שְׁשׁוֹלְחִין הַחַיִּיבִים מִיִּתָּה, שְׁקוּרִין פֶּאֶרְשִׁיקוֹן), כִּי הֵם הָיוּ הַשְּׂרִי מְלוֹכָה, אַךְ נְתִישְׁבוּ: מַה חֲטָא הַמְּלָךְ שְׂיִתְחַיֵּב שְׁלוּחָה, כִּי נֶאֱנַס בְּדָבָר? וְהַסְּבִימוּ לְהַעֲבִירוּ מִמְּלֹכְתוֹ וּלְגִרְשׁוֹ, וְהַעֲבִירוּ אוֹתוֹ וְגִרְשׁוּהוּ, וְהִלְךְ לוֹ.

ובאמת הצדיקים אינם מתקנים

גם לאנשים יראים ושלמים יש בחירה אך בדרגה גבוהה והיא איך לברך, אמנם בכל אופן איך שיהודי מברך הוא מודה שה' הוא הנמצא, אבל יש הרבה מה לעבוד כמה המברך ירגיש זאת, כאשר מברך בכוונה הרי מבטא בזה כמה הוא חש שה' ברא את העולם בשבילי, כמה שיותר מכיר מציאותו כאן חדורה ב', זה מביא להתעוררות הלב, הרי שעל ידי המאכל והמשקה הזה הביא אותי ה' להתבונן ולקנות יותר השגה זו.

וכן בכל הדברים שבעולם יש מדרגות רבות בבחירה ויל לומר שבכללות הם שלש מדרגות, מעשה דיבור מחשבה, ובעומק יותר זה קשור לספירות, יש מקום ששייך לעולם התחתון ביותר בחינת מעשה ממש, ונקרא בספירות נה"ם [נצח הוד יסוד, מלכות] למעלה מזה, שייך לעולם הדיבור ומידות הלב - חג"ת [חסד גבורה תפארת] ויש את הדרגה הגבוהה היא ה'מוחי' הנקרא חב"ד [חכמה בינה דעת].

הבחירה נותנת לנו הזדמנות להתעלות בידיעת ה', שאנו מתעלים על המציאות השטחית הנגלית, וזה בא מכח הגוף הגשמי שנותן את ההרגשה שיש דבר שהוא כאילו 'נפרד' ועם כל זה האדם בוחר בטוב,

אם לא היה לנו גוף היינו רואים רק את מציאות ה' אין שום נסיון, הכל זה ה' אני ראשון אני אחרון, בכל כיון שאני רק פונה יש רק ה' ולא שייך שיהיה לנברא תפקיד בעולם שזה רק כאשר יש לאדם נסיונות, 'נסיון' הוא לשון הגבהה והרמה כמו 'נס להתנוסס' שרק על ידי קושי והעלם ובכל זאת עומדים בו אזי אנו מתרוממים ומתעלים.

סיכום: כל ענין ה'בחירה' הוא גלות את הנשמה למרות העלם של הגוף, ומתגלה האלוקות בכל מדרגה במני ישראל.

ענין ידיעה ובחירה מתיישב עם חילוק גוף ונשמה.

הבחירה נובעת מצד הגוף שבגללו יש מציאות של נפרדים על ידו יש מציאות של שני דברים, שזהו הדבר שמביא המושג בחירה, כי רק כאשר יש שני דברים יש בחירה כי הרי מצד הנשמה הכל אחד כי חיות ונשמת כל הבריאה היא הרי רק חיות אלוקית שהיא אחת.

יש בעולם רק שני סוגי הסתכלויות, או שיש מציאות ה' או שיש גם עולם הזה, ובתוך העולם הזה גופא יש מקום של בחירה בין שני הסתכלויות אלו.

דוגמה לדבר, אדם העומד בפרשת דרכים בענין רפואי והוא מקבל חוות דעת של כמה רופאים ויש חילוקי דעות ביניהם הרי יש לו ספק מה יעשה, וכאשר הוא מחליט לבחור באחד מהם הרי הוא מוכיח שהוא הרופא האמיתי והוא מתחשב רק בדעה שלו, וכל שאר הדעות אינם חשובים אצלו.

גם בהסתכלות על העולם יש את הראיה החיצונית מה שהעולם מבטא כאילו יש עוד משהו בלעדו, ומזה בא ענין הבחירה, מההסתרה של החומר, וכל ענינה הוא גלגולות את ה' במקומות החשוכים, מדרגות רבות יש בבחירה, וכל יהודי לפי דרגתו שם הוא פועל לתיקון העולם.

למשל: יש אדם אשר לפי דרגתו עומדת לפניו ברירה לקנות דבר כשר או לא, כאשר הוא בוחר ב'כשר' הרי הוא מגלה שיש ה' בעולם באמרו איני יכול להכניס לפי מכל הבא ליד.

ויש מי שהנסיון שלו היא בברכת המאכל, האם יברך עליו או לא, ובבחירתו לברך מוכיח שה' הוא זה שנמצא בעולם והוא הבעל הבית וצריך לבקש רשותו ולהודות לו, כי מציאות העולם מעלימה אמת זו, ולפי העולם כאשר הוא צמא מאד הוא עלול לנהוג כפי טבעו שאומר לו לשתות מיד, בא היהודי ובוחר מרצונו לאחר את השתיה ולברך.